

Un conte trist

Visat núm. 30

(octubre 2020)

Jonas BILIŪNAS

Després d'aquest esdeveniment, gairebé cada dia a la mateixa hora, sentia aquells gemecs peculiars i dolorosos, d'aleshores ençà ja coneguts, i veia sortir de la cantonada de casa aquella senyora vella, vella. Passava pel meu costat, sempre s'estava dempeus, clavant-me aquella mirada esgarrifosa i sense vida una llarga estona. Quan tractava de preguntar-li alguna cosa, mai no em responia. Només sentia, cada vegada, «quants de senyors que hi ha... Que elegants que són tots...» i «no deveu saber pas on és el meu Petriukas?» Però no deia mai qui era aquell Petriukas... Llavors seguia el seu camí, queixant-se i recolzant-se al bastó com si hagués arrossegat un llast durant massa anys. Apareixia i desapareixia dels nostres ulls com un terrible *memento mori*. I així va continuar gairebé cada dia durant tot l'estiu.

M'hi vaig acostumar. Li podia mirar més tranquil·lament aquells ulls esgarrifosos, sense vida, i aquell incomptable nombre d'arrugues que, com una xarxa, solcaven la cara de la velleta. M'hi vaig fixar molt: Déu meu, quantes arrugues que hi havia en aquell rostre. El pas del temps hi havia escrit el significat del dolor, de les llàgrimes i de la crueltat de la misèria. Ho havia marcat amb cura i sense remordiment. El dit del destí no havia passat per alt cap fet, tot estava anotat en aquell llibre de la vida. Sí, allò era un llibre de la vida, sempre obert però difícil d'entendre. Amb el pas dels dies, contemplant-lo amb deteniment, vaig poder-ne desxifrar-ne les paraules i... vaig poder-les entendre. De fet, no ho hauria pogut fer sense un diccionari: molta bona gent m'hi va ajudar. Quin conte tan trist!

[Inèdit]

Traduït per Carmina Daban Sunyer